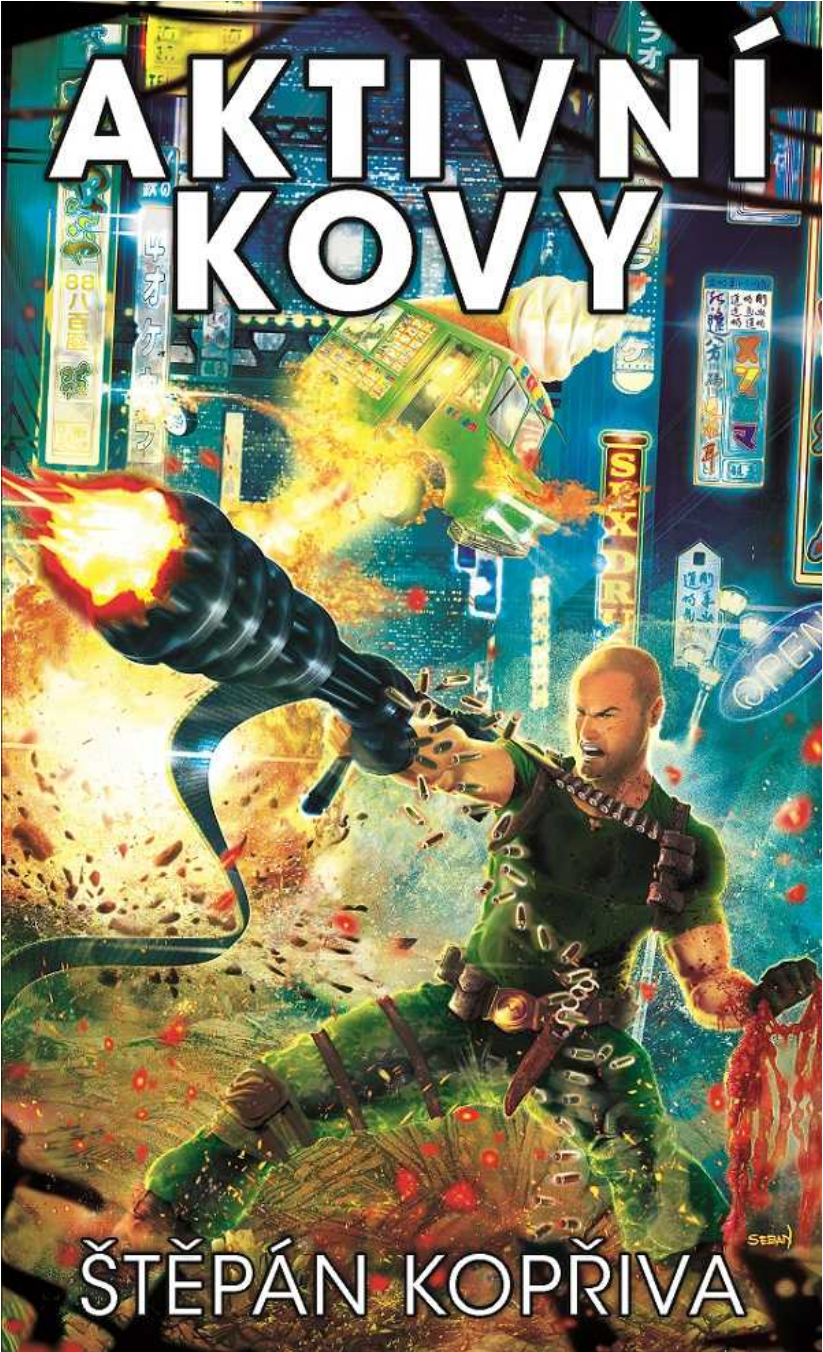

AKTIVNÍ KOVY

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

AKTIVNÍ KOVY

Nakladatelství CREW
Praha 2014

Poděkování patří:

všem internetovým čtenářům

– za jejich aktivitu

Štěpán Kopřiva v Nakladatelství CREW:

Zabíjení (2004)

Nitro těžkne glycerínem

(2006, komiksové album, společně s Jiřím Grusem)

Asfalt (2009)

Holomráz (2010)

Aktivní kovy (2014)

Rychlopalba (2015)

© Štěpán Kopřiva, 2014

© Nakladatelství Crew s.r.o., 2014

ISBN 978-80-7449-289-1

MENDĚLEJEVOVA BLESKOVKA

(něco jako předmluva)

Jen klid: nebudu vás tady mučit žádnými divými uměleckými prohlášeními. Nedožvíte se, jaké oduševnělé pohnutky mě přiměly vytvořit toto zásadní dílo české literatury srovnatelné s Babičkou, Žlutým Robertem a Se sánkami po Tibetu. (Byly to prachy.) Ani vás nehodlám ohromovat hlubokomyslnými odhaleními, čeho všeho je „klamštoucký knedlík“ na straně 284 metafora. (Penisu.) Ale způsob vzniku Aktivních kovů ovlivnil jejich podobu natolik razantně, že by o tom asi mělo padnout pár slov, abyste pochopili, co to vlastně držíte v ruce. (Ano, opět penis.)

Slibuju, že vás nebudu zdržovat; vezmu to bleskem.

Na podzim roku 2009 mě oslovil Jarda Sauer z firmy Limemedia, jestli bych nechtěl pro webovou stránku se sympaticky upřímným názvem www.prochlapa.cz psát seriálové čtení. Jeho byznys plán byl prostý: akčárna na pokračování zvedne čtenost stránky, ta bude mít větší příjmy z reklam a z toho zaplatíme Kopřivu. Systém fungování komerční televize. Plán kupodivu vyšel – dokonce tak, že jsme původně nasmlouvaných deset dílů v průběhu psaní rozšířili na třináct. Návštěvnost nového webu se během několika týdnů zvedla z tisíců na desetitisíce (pochopitelně nejen zásluhou mých úžasných blábolů) a já si do teď myslím, že právě nějaký podobný model by mohl být jednou z cest, jak se vybabrat z problémů kolem pirátění e-booků. Nesnaží se totiž nacpat džina zpátky do flašky (jakmile dáte lidem do rukou nástroje, nemůžete se divit, že je začnou používat; a apelovat na morálku je naivita) a místo toho řeší hlavní aspekty. To znamená

především neudržitelné pojetí copyrightu a distribuční nekompatibilnost s mladší generací, která upřímně nerozumí konceptu, že by se za popkulturu mělo platit. Ano, uznávám, že forma čtení na pokračování se nehodí pro každý typ příběhu... ale na druhou stranu jsem si nevšiml, že by tím kvalita Dickensových či de Balzakových děl nějak fatálně utrpěla.

S literární akrobacií tohoto typu, kdy konstruuje příběh bez záchranné sítě přímo před zraky internetového publika, jsem neměl žádnou praktickou zkušenost (a možná právě to mě na tom přitahovalo: starý dobrý adrenalin z vyzkoušení něčeho nového). Četl jsem online komiks *FreakAngels* od Warrena Ellise & Paula Duffielda a pochopitelně jsem znal projekt Pavla Renčina *Labyrint*, který najdete na adrese www.pavelrencin.cz/labyrint – nebo si ho můžete pořídit v papírové podobě od Arga, rozhodně doporučuju. Pavla jsem se ostatně pokusil, řečeno policejním slangem, vytěžit – a on mě nejen neposlal do Chuchle, ale naopak nezištně varoval před nejzákeřnějšími pastmi, které na cestě číhají. Přesto musím přiznat, že jsem měl jen velmi matnou představu o tom, co mě čeká.

Kdosi moudrý kdysi řekl, že způsob vzniku díla razantně ovlivňuje jeho podobu. (Byl jsem to já, v prvním odstavci.) Na Aktivním olovu je to jasně vidět. V prvních kapitolách jsem absolutně netušil, co se kolem hlavního hrdiny mele – stejně jako to netušil on. Prostě se mu začaly dít věci a on se začal pít po jejich smyslu a já s ním. První lekce žánrové grafomanie: když nemáte nic promyšleného, zvolte strukturu pátrání; je zvláštní, jak vaše mysl na konci sama od sebe složí všechny náhodně vygenerované nápady do víceméně logického celku. Člověk by skoro dokázal pochopit, proč na to intuitivní psavci tak rádi hřeší.

Zároveň s objevováním zápletky jsem objevoval i zákonitosti kolportážního psaní. Teď nemluvím o takových prova-

řeninách, jako že musíte na konec každé části zavěsit cliff-hanger v podobě zvratu nebo festovně vyšponované otázky, který ve čtenáři vybudí potřebu hmátnout po dalším dílu (řekl bych, že dotyčné „švy“ jsou dobře vidět i v knižní podobě). Existují další pravidla, která formují tvar příběhu – například něco, co by se dalo nazvat „fraktální povahou kolportážního románu“. Když čtete knihu v kuse, nepřijde vám divné, že se v průběhu děje střídají různé typy scén, delší akční pasáže s klidovějšími sekvencemi, napínáky s katarzemi, expozice s konflikty – protože ji ve své mysli držíte jako celek. U románu na pokračování to neplatí. Čtenář v hlavě celek nemá a jednotlivé části vnímá izolovaněji. Autor si tak nemůže dovolit zaplácnout celý díl vysvětlovacím dialogem (jako jsem to brilantně udělal ve druhé epizodě při konverzaci v Rotblatově pracovně), protože to, co by se v knize vsáklo, tady vyvolá ve čtenáři oprávněný pocit, *že se toho tenhle týden moc nestalo a že je to nuda a že příště radši kliknu na šotoušské porno s pářícími se lokomotivami* – a než se nadějete, mažete s kamerou na Odstavné nádraží jih a modlíte se, aby bylo pendolino v říji. Jinými slovy: jelikož každý díl vystupuje sám za sebe, musí každý díl obsahovat všechny prvky celku. Čili jestli se váš román skládá ze zběsilé akce, bryskních dialogů, nukleárních orangutanů a stíhaček Inflatoplane, musí čtenář v každém dílu dostat zběsilou akci, bryskní dialogy, jaderného opa a nejméně jeden nafukovací útočný letoun značky Goodyear. Každý díl by měl vykazovat všechny hlavní markery románu; měl by být jakousi jeho zmenšenou kopií.

Určitě si dovedete představit, jak takové zákonitosti formují strukturu a rytmus vyprávění. Umberto Eco poctivě spočítal, že nekorunovaný *le roi* kolportážního románu devatenáctého století, vikomt de Ponson du Terrail (autor série o Fantomasově předchůdci Rocambolovi, knížeti katakomb),

generoval v průměru jeden dějový zvrat na deset stránek. Já mám v Olovu průměr 6,9. Ano, slovy slavného českého plakátu na Studený jako kámen: „Uhni, Arnolde, Brian Bosworth přichází.“

Čímž jsme se dostali k logické otázce, která na člověka vybafne ve chvíli, kdy začne Aktivní olovo pěchovat do knihy: neměl by se takhle živelně vytrysklý text pro papírové vydání nějak upravit?

Myslím si, že neměl, a zkusím vysvětlit proč.

Schválně teď vynechám subjektivní argumenty typu *jakmile autor jednou něco vypustí ven, mělo by to mít takovou úroveň, aby si za tím mohl stát do konce věků* nebo *retušované věci, ať už je to Speciální edice Star Wars s digitálně vyhřezlým Jabbou, nebo Gottwald na balkoně s ještě vyhřezlejšími Clementisem, jsou zet el ó*. Důležitější je, že dodatečným uhlazováním by se z Olova vytratilo to, co mi na něm přijde nejzajímavější: taková ta prudká, výbušná, trochu chaotická energie, která se do něj díky hektickému způsobu vzniku otiskla. Bylo by to jako zkoušet předělat koncertní živák na studiové album. Jasně, výsledný produkt by byl strukturálně sevřenější, dramaturgicky logičtější a gradačně vypulírovanější; stačilo by toho rozježeného hyperaktivního spratka vykoupat v savu, napatlat mu vlasy brilantinou a donutit ho s úklonami drmolit *Rukulíbám, čtenářská milospa-ní*, ale ruku na kardiostimulátor: fakt jsou struktura a logika ty hlavní věci, kvůli kterým akčárny vyhledáváme?

Takže s výjimkou gramatických prasáren a překlepů, které pro knižní vydání opravil ostříží Pavel Voňka, zůstalo Olovo přesně tak, jak bylo poprvé publikováno. Což znamená přesně tak, jak mi vylezlo z klávesnice – protože jediným člověkem, který ho před zveřejněním na internetu četl, byl Jarda Sauer a ten měl, pokud si dobře vzpomínám, za celou dobu jen dvě připomínky (jedna technická nesrozumitelnost

a jedna příliš ostrá vulgarita). Při různých rozpravách o žánrovém psaní občas přijde řeč na rozdíl mezi první a druhou autorskou verzí – tak tohle můžete brát jako můj příspěvek. Takhle vypadá moje první verze.

No a teď, když jsem to všechno tak pěkně zdůvodnil, myslím přišel čas říct, že jsem Aktivní olovo přece jen změnil.

Pokud tedy připsání druhého dílu považujete za změnu.

Já totiž do jisté míry ano. Sequel může zpětně ovlivnit vyznění existujícího materiálu – už jenom tím, že ho zasadí do nového kontextu a rozšíří naši představu o tom, co se v předchozím díle stalo. Podobně například vznikal Holomráz, kdy jsem k Bedně přimontoval z každé strany jednu novelu, která odkrývá minulost a budoucnost hlavního hrdiny. Nakolik to platí i u Kovů, pochopitelně nedokážu odhadnout... a asi bych se o to ani neměl pokoušet. Autor je ten poslední, kdo by měl interpretovat svůj výtvor: sice ví, o co se snažil, ale nemá dostatečný odstup, aby posoudil, co z toho vylezlo. Takže jediné, co mohu k samotnému procesu říct, je, že jsem do Rtuti nerval žádnou zápletku zvenčí, ale všechny hlavní motivy jsem odvíjel z Olova. Ať už šlo o ústřední téma („vymytý zelený mozek se pokouší přizpůsobit normálnímu životu“), nebo o povahu antagonistů. Jejich rozvržení je podobné záporákům z Olova – protože opět vycházejí z hlavní postavy; opět odrážejí De Klerkovy základní nedostatky. Samozřejmě každá skupina v jiné oblasti: akční protivníci jsou vlastně upgradovanější De Klerkové, dokonalé stroje na zabíjení, které neoslabuje jeho lidská stránka, zatímco mediální hypnozáby svou emocionální interpretací reality zvýrazňují De Klerkovu neschopnost porozumět civilnímu světu. Obdobný vývoj prodělala i poznámka o adopci v závěru Olova, která byla původně jenom minišprajcem vůči čtenářům požadujícím, aby DeK Balchyni co nejrychleji osouložil. Ve Rtuti mi tak trochu nečekaně vypučela v jednu

z centrálních linií – na základě úvahy, že nikdo není pro rodičovskou úlohu tak spektakulárně nevhodný jako De Klerk.

Tohle všechno jsou záležitosti, které autor může ovlivnit. Výsledný tvar ale spoluvytvářejí i faktory, které ovlivnit neumí – a dokonce je v hotovém produktu ani nevidí. Já například nejsem schopný rozeznat, jestli se na struktuře a tempu Rtuti nějak podepsalo, že mi nad hlavou nesvištěl karabáč pravidelných týdenních uzávěrek. Nebo jestli se projevilo, že jsem si mezi Olovem a Rtutí střihnul jiné žánry než klasikou tvrdou akci a napsal jsem Holomráz a Rychlopalbu, fantasy a detektivku. Nebo jestli jsem to třeba nepřepálil s rochněním se v intencionálních a konstruktivistických teoriích, na kterých jsou postavené oba mediální nálety na De Klerka (občas zaznívající názor, že podobné věci nemají v brakové literatuře co dělat, posupně odmítám – právě naopak, nejceněnější devizou fantastiky je fúze high teoretických konceptů s uspokojuvě pokleslým dějem; přesah a nízkost v jednom nerozdělitelném chuchvalci, přesně jako to člověk dostává v normálním životě).

Vůči tomu všemu jsem nevidomý jako Rutger Hauer ve Slepé zuřivosti – a stejně jako on kolem sebe můžu leda tak nakrknutě máchat katanou. Z čehož vyplývá, že veškeré posouzení, zvážení a interpretace je od teď už jen a jen na vás.

Takže se přestaňte flákat v předmluvě a pusťte se do práce.

ŠK
červenec 2014

„Moderní masy nevěří v nic viditelného, v realitu vlastní zkušenosti; nevěří svým očím a uším, věří jen svým představám, upoutávaným čímkoli, co je univerzální a zároveň vnitřně konzistentní. Masy nepřesvědčují fakta, dokonce ani vymyšlená fakta, nýbrž konzistence systému.“

Hannah Arendtová, Původ totalitarismu

„Líbíš se mi, Sully. Seš fajn hošan. Proto tě zabiju jako posledního.“

Arnold Schwarzenegger, Komando

AKTIVNÍ OLOVO

Rákosnický frachták trůní v džungli jako osmdesátitisícitunová briketa. Z pancíře se odpařují zbytky zuhelnatělého ablativního štítu: jak stoupají k darnatinskému nebi, okolím se šíří vůně grafitu a fenolové pryskyřice. Na talíři antény se usadil tygrováný kibbu a vřeští na lidi dole. Posádka se hemží kolem lodi, nákladní vrata zvracejí kontejnery, osadníci najíždějí s minipásáky.

Klečím na rákosníkovi, jednou rukou mu páčím sanici a druhou trhám jazyk.

Pouhé čtyři metry od další rákosnické hlídky, která o mně nemá tušení. Není nad trochu adrenalinu po ránu.

Jazyk je horký a klouže. Prsty mám mokré od slin. Rákosník se zmítá, poulí oči, jeho ruce šátrají po olejovitém flecktarnu mé uniformy. Slyším, jak nehty skřípou po polymetalických vláknech. Skrz listí vidím druhou hlídku; zapaluje si marlboro a ospale civí k lodi.

Co to tam děláš? ozve se podezřívavě Pauling.

Operativní rekognoskaci terénu, odpovím a vyrvu rákosníkovi jazyk.

Zatímco nepřítel kloktá krev a snaží se vydat nějaký zvuk, zběžně si tu věc ve své ruce prohlédnu: další slizký žvanec s černomodrým kořenem. Kdysi jsem uvažoval, že bych si z jazyků vyrobil náhrdelník – ten s uřezanýma ušima měl každý druhý, tak proč nebyť originální? Ale nakonec to vypadalo dost uboze: jako byste na šňůru navlékli řadu scvrklých slimáků. Moc jsem nechápal, proč to o dva roky později přišlo mezi klukama z Kobaltu tak do módy. Což jenom dokazuje,

že vím o módě kulový. Ostatně jako o všem, co se týká civilního života.

Ted', když už rákosnická hlídka nemůže křičet, ji bez problémů uškrtním.

Ty tam zase někoho zabíjíš, že jo? otravuje Pauling.

Provádím preventivní eradikaci potenciálních rizikových faktorů. Rákosníkův krk mi tepe pod rukama. Oči se žlutým bělmem lezou z důlků. Dívám se, jak se v otevřených ústech mrská roztrpený pahýl.

Nezapomněl jsi doufám na rozkazy. Tentokrát jsi na pozorovací misi. Tvůj úkol je sběr dat o darnatinském zásobování. Nic jiného. Žádný krvavý lázně.

Rákosník sebou naposledy škubne a zemře. Když vstanu, zjistím, že mu na maskáčových kalhotách přibyla skvrna – v posledních sekundách se pomočil. Taky epitaf.

Nedílnou součástí extraspekce jsou kroky zajišťující viabilitu pozorovatele, která je nezbytnou podmínkou úspěšného průběhu operace, vysvětlím Paulingovi a plížím se k druhé hlídce.

Hele, tyhle kydy si schovej do hlášení. Neunikne mi, že Pauling začíná být zpruzený. *Přestaň mě odpálkovávat gumáckým byrožargonem a mluv jako člověk. V tomhle je-deme spolu a já si další průšvih nemůžu dovolit. Rozkazy jsou jednoznačný: Pouze monitorovat. Vyhýbat se kontaktu. Neupozorňovat na sebe. Prostě všechno, co jsi v uplynulých čtyřech minutách porušil.*

Jsem za zády druhé hlídky. Pozoruju cigaretový kouř, který stoupá nad hlavu a řídne mezi listy jako chvějivá pavučina, a hledám věty, které by Pauling nepovažoval za gumácký byrožargon. Při misi člověk intuitivně sklouzne k vyjadřování, které nejméně namáhá mozek. A já jsem na nějaké misi skoro pořád. Samozřejmě že umím mluvit jako člověk. Jen mi to poslední dobou dá čím dál větší práci.

Podívej, Linusi, volím pečlivě slova. Jde o to, že podobné direktivy mám v rozkazech permanentně. Jenom pozorovat, vyhýbat, neupozorňovat et cetera. Ještě nikdy tam nikdo explicitně nedeklarova– Chci říct, že ještě nikdy mi nikdo na férovku nenapsal „Jdi tam a všechny zmasakruj“, protože k takovým akcím se písemné příkazy prostě nedávají. Všichni ve štábu chtějí být krytí, kdyby to vybuchlo. Nikdo nechce nést odpovědnost.

Ale –

Pointa je, nenechám ho domluvit, že podobná simplictní formulace není nutná. Oni vědí, co jsem zač. Vědí, co je moje specializace. A už samotný fakt, že mě někam pošlou, je pro mě dostatečně vypovídající. Rozumíš? Tiše se zvedám z trávy za rákosníkovými zády a napřahuju ruce.

Jenže ty zapomínáš, že krytý musíme být taky my dva –, začne Pauling, ale v půlce věty se odmlčí.

Strnu uprostřed pohybu. Když se váš operátor na oběžné dráze v půlce věty odmlčí, není to dobré znamení.

Nehýbu se. Stojím za rákosníkem, nohy pokrčené, ruce centimetry od jeho krku a se zatajeným dechem čekám, až se Pauling ozve. Hlídka pokuřuje a šťourá se v nose.

Když Pauling promluví, má hlas tak řezavý, až mi komponder ve spánkové kosti zadrnčí. Signál. Deset kilometrů nad zemí. Rychlost tisíc sedmdesát dva kilometrů v hodině. Štřela s plochou dráhou letu. Míří přesně k tobě.

Nemusí mi vysvětlovat, co se děje.

Někdo se rozhodl švihnout sem atomovku.

Prosvištím kolem pokuřujícího rákosníka tak rychle, že jen vyvalí oči a otevře pusy; cigareta zůstane viset na dolním rtu. „C–“

Nechci nic říkat, prohlásí Pauling, ale běžíš opačným směrem. Měl bys běžet od lodi. Ne k ní.

Nezdržuju se s odpovědí.

Měl bys běžet OD předpokládaného epicentra exploze. Ne K NĚMU.

Myšlenka, že bych mohl utéct jadernému výbuchu, je tak absurdní, že se ani nenamáhám ho na to upozorňovat.

Mám jedinou šanci: dostat se do frachtáku. K pulznímu dělu. A raketu sestřelit. Nedělám si iluze, že by to zvládla rákosnická posádka. S jejich systémy střelu zpozorují pár sekund před detonací.

Paulingovi to konečně dojde: *To nestihneš.*

Vletím do houští. Větve mě švihají do obličeje, trny škrábou o polymetal.

Atomovka u tebe bude za padesát sekund. Nemáš šanci.

Distance pouhých sto dvacet metrů, odpovím a proskočím posledním křovím.

Vynořím se na přistávací mýtině. Frachták je ode mě jenom sto dvacet metrů – přesně jak jsem říkal.

V cestě mi stojí zhruba dvě stě rákosníků.

Nemáš šanci, zopakuje Pauling.

Rákosníci se ke mně otočí. Poznají mě okamžitě – můj WANTED portrét visí na všech základnách. Zavládne na-prosté ticho.

Tygrovaný kibbu na anténě zavříská.

Vrhnou se na ně.

Skoro všichni mají střelné zbraně. Ákáčka, rugby, sem tam nějaký ten mauser. Stará koloniální veteš.

Bohužel stále funkční.

Moje Calico M-960A se spirálovým zásobníkem zůstalo i s velkou polní vzadu. Nemám u sebe ani pistoli.

Nabíhám na ně plnou rychlostí.

Samopaly spustí.

Desítky hlavní se rozvibrují, mýtina se rozcuká ústovými plameny. Poměr olova v darnatiánském ovzduší se rapidně zvýší.

Jenže žádná kulka není rychlejší než nervový impuls.

Neurony mi zašustí v tkáni, neurotransmitter zasyčí. Pokyn vyslaný mozkiem aktivuje implantáty v pažích. Superpolykarbonát v rukou zasvrbí, vrstva orientovaného chromu pod pokožkou se napne a ztverdne. Prsty se mi v běhu zkroutí do plastowolframových drapáků. Plný výkon.

Plný výkon? zeptá se Pauling. *Vážně? To ti vydrží jenom třicet sekund.*

Delší časový interval se nejeví jako nezbytný.

Střely mě zasáhnou. Cvaknou mi zuby, projektily zajiskří na polymetalickém karapaxu, na chvíli vypadám, jako by se někdo pokoušel vykresat o mě desítkami pazourků oheň. Přesto mě to nezastaví – dokonce ani nezpomalí: dekinetizační kanály odvedou nárazy kulek z těla. Řítím se dál, ruce rozpažené, prsty zakřivené, tvář rozšklebenou. Střely mi buší do úsměvu a odrážejí se od chromové vrstvy. Kůže se trhá. Budu potřebovat další plastiku.

Máchnu rukou a utrhnu prvnímu rákosníkovi hlavu.

Zbývá ti přesně třicet čtyři sekund, upozorní Pauling.

Druhému prorazím pěstí hrudní koš. Ruka mi vyjede ze zad. Jeho plíce se omotají kolem předloktí jako splasklá plovací vesta.

Zatímco vytrhávám pravačku a setřásám plíce, zahnutými prsty levačky rozpáru dalšímu břicho. Vnitřnosti se vyvalí ven jako masa fanoušků ze stadionu. Mlaskavě skandují.

Rákosníci nejsou blbí; drobná ukázka jim stačí. Pochopí, že palbou mě nevyřídí – a okamžitě jim dojde, že existuje jediná cesta, jak mě zastavit. Čínská metoda.

Zavalí mě lavina těl.

Dvacet sedm sekund.

Je to, jako kdybych se propadl do klokotající jámy plné končetin a trupů. Ze všech stran se na mě tlačí dav, pěsti tloučou, nohy kopou, zuby se zahryzávají. Nepřátelé jsou všude, tisknou mě mezi sebou, vymačkávají jako zubní pastu. Pohřbívají pod lidskou horou. Mount Rákosník.

Dvacet dva sekund.

Na hromadu skáčou další a další nepřátelé, kopec se vrší do nebe a já jsem úplně vespod. Nohy se mi boří do spáleniště, podklesávám pod tíhou těl. Slyším, jak implantáty v mém těle vržou, nos mám plný kyselého rákosnického potu a pachu špinavých kombinéz. Snažím se bojovat dál: rozmachuju se kolem sebe, mlátím napravo nalevo, ale nepomáhá to – po každé když prorazím v lidské stěně díru, zaplní ji někdo jiný.

Šestnáct sekund.

Z hrdla se mi vydere sípavé zavrčení. Dostávám se do rytmu, moje údery se zrychlují.

Čtrnáct sekund.

Biju okolo sebe jako maniak, kosti praskají, lebky pukají. Z pěstí mi vlají střeva.

Třináct sekund.

Začínám znovu postupovat. Pomalu, ale jistě.

Jedenáct sekund.

Mezerou mezi těly spatřím frachták. Je ode mě ani ne třicet metrů. Znásobím úsilí. Mávám pažemi jako větrný mlýn, ruce pokryté vnitřnostmi a mozky, krev chlístá v bublavých gejzírech. Trhám lidi na kusy.

K frachtáku zbývá dvacet metrů.

Panebože, já to snad nakonec dokážu.

Devět sekund, řekne Pauling.

Nepřátel ubývá, netuším, jestli je to tím, že prchají, nebo jestli jsem je všechny pobil, a je mi to úplně jedno. Vidím

před sebou oprýskanou stěnu frachtáku a černý vstup k pulznímu dělu, nic jiného mě nezajímá.

Šest sekund.

Posledního rákosníka, který mi stojí v cestě, nakopnu, až se vznese ladným obloukem a rozplácne o pancíř. Kibbu vyjekne a odletí.

Pět sekund.

Stihnu to. Teď už je jasné, že to stihnu.

Salva z pulzního děla mě zasáhne doprostřed hrudi.

Letím dvanáct metrů. Při dopadu vyryju do spáleniště dlouhou brázdu; jak jedu po zádech, černé vločky popela víří jako hejno zběsilých much.

Zastavím se a zůstanu nehybně ležet. Z uniformy se kouří.

Místo aby střelili pulzním kanonem po atomovce, napálili to do mě. Brilantní strategie.

Snažím se zvednout. Nejde to. Dekinetizační kanály sice větší část pulzního úderu pohltily, ale výboj je spálil na troud. Z uniformy zbyly cáry, po kterých poskakují modré jiskry. Polymetalová vlákna se mi přiškvařila na tělo. Jak se pokouším posadit, odpadáva ze mě karapax i s kusy kůže a roztaveného plastowolframu.

Ruce mám jako z olova. Plný výkon vysál implantáty do sucha.

Od frachtáku slyším zmatené pokřikování. Takže už atomovku zpozorovali.

To brzo.

Zbývá jedna sekunda, odkašle si Pauling.

Nemá cenu vstávat. Nemá cenu nikam se hnát. Jediné, co můžu udělat, je zvednout hlavu a podívat se na nebe.

Spatřím raketu: svištící válec, který se rychle zvětšuje.

Třicet metrů nad mýtinou se rozevře. Zatrne mi v zubech.

Není to atomovka.
Je to něco horšího.

Z šedého válce vyletí samočinná stereoskopická kamera Sony MultisenseAlta 24P SHD. Antigraitační pohon, automatické záběrování, rozlišení žbumbiliarda pixelů.

Přímý přenos do televizních sítí celého galaktického Oparu.

Sedím uprostřed pláně plné zmasakrovaných těl a civím rovnou do objektivu. Všude kolem mě se laškovně povalují utrhané ruce a nohy. Střeva jsou rozházená s nedbalou elegancí. Potůčky krve se spojují do vazkých řek, mozky se syčivě vsakují do spáleniště. Malebná scenerie. Záběr, za který se získává Pulitzerova cena.

To je definitivní konec. Není způsob, jak to napravit, není nic, co bych mohl udělat. Maximálně se na ty miliardy diváků přátelsky usmát.

Možná zamávat.

Stojím před kanceláří plukovníka Rotblata. Už tři a půl hodiny. Řekli mi, ať čekám, tak čekám. Samozřejmě stojím celou dobu v pozoru – nikdo mi nedal pohov.

Po chodbách proudí hejna štábních krysy; analytici, písaři a sekretářky přenášejí oběžníky a rozkazy z jedné kanceláře do druhé, čtou si jmenovku na mé uniformě a šťouchají do sebe a šuškájí si. Nevšímám si jich. Koukám upřeně před sebe. V odrazu hybridně metalizované fólie na protější stěně vidím cizí nehybnou tvář. Ta tvář je moje – čtyřicátá osmá plastická operace mi zase trochu změnila rysy. Nevadí mi to. Copak někomu záleží na tom, jak vypadá? Leda tak nějakému civilovi. Mě spíš zajímá, že i ostatní operace dopadly dobře:

podkožní chromová vrstva obnovena, plastowolframová injek-táž zdárně dokončena, všechny implantáty na svých místech. Jsem opět plně funkční. Připraven na další misi.

Jestli ještě nějaká bude.

To, že mě opravili, nic neznamená. Jenom postupovali podle zaběhnuté povýsadekové rutiny. Byla to standardní procedura, nejsilnější byrokratický imperativ. Klidně mě, nadupa-ného vražednou biotechnikou až po fotokompozitní plomby, zítra můžou posadit do archivu a nechat vyplňovat kartotéční lístky. Jsem v armádě dostatečně dlouho na to, abych věděl, že tu při rozhodování logika hraje minimální roli.

Od svého návratu z Darnatinu jsem absolvoval sto třicet osm hodin výslechů. Druhý stupeň, třetí stupeň, gumová ha-dice, elektrošoky do varlat, waterboarding, nonstop smyčka z hitů DJ BoBa. Obvyklý postup, nic nevynechali. Taky aby jo: jsem protagonistou největšího vojenského skandálu za po-sledních osmnáct let. Záběr, jak dřepím v čerstvě vyrobené rákosnické marmeládě, převzaly všechny zpravodajské sta-nice Oparu. Video *Psychopat roztrhal fakt-hodně-mega-moc-lidí na kusy, a ještě se tomu blbě tlemí* je na YouTube nej-sledovanější za uplynulý týden. Média běsní a generálové pa-nikaří. A zoufale vymýšlejí, co se mnou. Respektive s námi.

Pořád nic? zeptá se mě Pauling.

Pořád nic.

S Paulingem jsme poslední dny ve spojení nepřetržitě – vyjma okamžiků, kdy některému z nás v izolované kobce smaží vajíčka na hniličku. Z Paulinga se sice nestala celebrita jako ze mě, ale coby můj operátor do toho pochopitelně spadl se mnou. Místo počítání oveček teď před spaním poslouchám jeho výčitky. Mohl bych samozřejmě vypnout kompon-der, ale neudělám to. Proč taky. Jemu se uleví a mně to zas až tak nevadí.

Kromě toho má pravdu.

Za tohle všechno můžu já.

Pořád nic? ozve se Pauling.

Ne, řeknu. A zkus prodloužit intervaly mezi dotazy alespoň na dvacet sekund.

V jeho smíchu zacinkají porcelánové střepy hysterie. *To se ti řekne. Mám za sebou sto dvacet jedna hodin výsledků. Víš, jak jsem vycukanej? Při každém šramotu skáču tři metry do vzduchu, a když lednička zapne kompresor, pálím po ní z desert eagla. Už má dveře jak cedník.*

Neodpovím.

Dobře, dobře, já vím, já vím, ty máš za sebou sto třicet osm hodin výsledků. Ale ty se nepočítáš.

To mě zaujme. *Jak to?*

Protože ty nejsi normální.

Nijak to nekomentuju.

Prostě dál stojím na chodbě a dívám se na toho cizího chlápka v odrazu a čekám, až někdo rozhodne, co se mnou bude.

K čemuž po čtyřech hodinách a sedmnácti minutách konečně dojde: z kanceláře plukovníka Rotblata vyjde sekretářka a pokyne mi, abych vstoupil.

Nech mě na příjmu, řekne Pauling.

Během těch tří kroků do kanceláře to zvážím. A zamítnu. *Ne. Určitě to tam monitorují, a kdyby přišli na to, že jsme spolu neoprávněně ve spojení, mohli by proti nám vznést další akuzac– mohli by nám přisít ještě spiknutí.*

Monitorují? Rotblatovu kancelář? To těžko. Ta bude naopak pěkně odstíněná. No tak, člověče. Nenech se prosit. Nech mě na příjmu. Jde o moji kariéru.

Jak míjím sekretářku, usměju se na ni. *O moji přece taky.*

Ale ty se nepočítáš, jsi flegmatik a sociopat. Kdežto pro mě je tahle práce... Pauling si odkašle. Nech mě na příjmu. Prosím.

Projdu předpokojem a vejdu do plukovníkovy kanceláře. A nechám Paulinga na příjmu.

První, co při vstupu do plukovníkovy kanceláře spatřím, je můj vlastní obličej. Ten starý, před plastickou operací. V nadživotní velikosti na stoosmipalcové obrazovce. Zacákaný krví a přitrouble zírající do kamery.

„Nemusíte mi to pouštět, plukovníku,“ kroutí hlavou chlápek v golfovém tričku. „Já to viděl. Už asi osmdesátkrát. Dávají to na všech stanicích pořád dokola.“

Srazím podpatky: „Pane plukovníku, vojín De Klerk. Přišel jsem na váš rozkaz.“

„Já to viděl víc jak šestsetkrát,“ ignoruje mě Rotblat. „A s každým skouknutím je to horší a horší.“

Můj obličej se na obrazovce nejspíše usměje.

„Tenhle moment miluju,“ řekne muž v golfovém tričku. „Jak se zaculí. Tak stydlivě a upejpavě. Jako *Jé, já jsem v televizi? Zrovna dneska jsem se zapomněl ráno oholit a vyčesat si žvance mozků z vlasů*. Nádhera.“

„To ještě nic není,“ zavrčí Rotblat. „To nejstrašnější teprve přijde. Ted'. Jo, *tohle*.“ Otočí se na mě. „Jak vás sakra napadlo ještě jim *mávat*?“

V ústech mám sucho a v hlavě totální tmu. „Já – já nevím, pane,“ řeknu. „Nedokážu to explicitně klarifikovat.“

„Hmpf,“ udělá Rotblat a žuchne do koženkového křesla. Hlava, po chemoterapii holá jako vajíčko, se mu leskne potem. Civil v golfovém tričku mě studuje. Kromě trička má na sobě plátěné kapsáče, neznačkové tenisky a na zápěstí chronometr Blancpain Leman s titanovým pláštěm. Čili nějaké eso. Rotblat nepovažuje za nutné mi sdělit, kdo to je, a chlápek se nepředstaví. Místo toho na mě namíří prst a prohlásí: „Vypadá jinak než na záznamu.“

„Měl rozstřílený obličej. Musel podstoupit plastickou operaci.“

„Bude to působit, že jste se ho snažili zamaskovat,“ poznamená muž. „To nebude vypadat dobře.“

„Skvěle,“ odpoví plukovník.

„Skvěle?“

„Myslím tím skvěle, že jste se do toho rovnou takhle pustil. Přesně tohle od vás potřebujeme. Poradit, jak na to, aby to vypadalo dobře. Zatím jsme v absolutní defenzivě. Média nás cupují na kusy.“

Muž si hodí nohu přes nohu a nabídne nám pohled na žvýkačku přilepenou na podrážce tenisky. „Nerad vám beru iluze, plukovníku, ale masakr dvou set planetosquatterů nikdy nebude *vypadat dobře*. Jediné, co můžu udělat, je stanovit optimální mediální strategii, která minimalizuje vaše ztráty.“

Panebože, vyjekne mi v hlavě zhnuseně Pauling. Ten chlap je MEDIÁLNÍ PORADCE! Nebo možná ještě hůř – SÉMIOTIK!

Nesmysl, odpovím. Na někoho takového armáda nemá sufficientní fondy.

Zaplatila ho nějaká zbrojařská firma, nabídne Pauling logické vysvětlení.

Může mít pravdu. Pokud bude mít tenhle skandál za následek skrouhnutý rozpočet, armáda bude mít méně peněz na nákup zbraní. Je v zájmu zbrojařů nám z téhle kaše pomoci.

„Hlavní problém je, že vojín De Klerk je mediálně naprosto nepoužitelný.“ Rotblat o mně hovoří, jako bych byl nějaká věc, kterou mu postavili doprostřed kanceláře; jakási větší verze sádrového trpaslíka. Nevadí mi to. Jsem na to zvyklý. „Jen se na něj podívejte. Dva metry, svaly uplácené z gainerů a aminokyselin, napumpovaný biotechnologiemi až po okraj a obličej jak vrah. Ani ho nemusí mít doslovně

postříkaný krví jako na tom záznamu. I když je pravda, že teď, po té plastické operaci, už nevypadá jako vrah. Teď vypadá jako masový vrah. A to jste ještě neslyšel jeho slovní projev. Automatický byrokrat je proti němu bytost plná hřevivé lidskosti.“

Muž v polo tričku to odmávne. „Na tom nezáleží. Tady jde o mediální obraz. Realita s tím nemá nic společného.“

„Aha.“ Rotblat vypadá, že si tím není tak úplně jistý.

„Není důležité, jaká je skutečnost. Mediální obraz se řídí jinými zákony.“

Ty seš nějakej chytřej, poznamená Pauling. Sdílím jeho averzi.

Sdílím tvou averzi. Civilisté by se ve vojenských záležitostech neměli vůbec vyskytovat.

Přesně.

Maximálně jako oběti.

„Dám vám příklad. Vezměte si třeba Lippmanovy hodnoty,“ mele muž v golfovém tričku. Rotblat v první chvíli vypadá, že odpoví *Děkuji, už jsem obědval*, ale pak jen něco neurčitěho zabručí.

„Myslíte, že v médiích se prostě objevuje to, co se ten den stalo? Tak naivní přece nemohou být ani vojáci. Ne, dostanou se tam jen události, které splňují takzvané Lippmanovy hodnoty.“

Co kdyby sis přestal cintat pentli, předvádět, jak seš chytřej, a konečně vyblil, jak nás z toho hodláš vytáhnout? Pauling je na tom opravdu hodně špatně. Takhle nervózního jsem ho nezažil, ani když jsme čistili Vánoční planetu a nalítávala na nás letka bombardovacích sání řízených pedofilními Santa Clausy.

Muž v golfovém tričku jako kdyby Paulinga slyšel – a udělá přesný opak. „Walter Lippman byl žurnalista,“ rozjede se, „jenž ve dvacátých letech dvacátého století určil

parametry, které musí splňovat zpráva, aby byla pro diváka atraktivní: negativnost, překvapivost, jednoduchost, novost, možnost dalšího vývoje, personalizace, vazba na celebrity a tak dále a tak dále. Byl první, kdo přišel s tím, že tyto faktory rozhodují, jestli se pak ta zpráva v médiích vůbec objeví, nebo ne. A ne nějaká důležitost nebo dokonce pravdivost. Čili to, na co se večer díváte, není odraz skutečnosti. Je to výběr postavený na parametrech, které se skutečností nemají vůbec nic společného. Tak funguje zpravodajství. Žádná manipulace a spiknutí, jak věří konspirační bambulové. Čistě mediální mechanismus.“

Ještě že jsi zůstal na příjmu, Linusi, řeknu. Jinak bys o všechny tyhle fascinující informace přišel. Nebylo by ti to líto?

Pauling vydá zvuk, jako by se mu v hrdle vzpříčilo něco velkého. Třeba Eiffelovka. *Udělej něco, ať konečně sklapne.*

Proč? Je to velmi poučné.

Nedělej si ze mě srandu. Já mám jenom jedny nervy. Jestli někdo z těch dvou šašků do minuty nevyklopí, co s námi chtějí udělat, začnu mlátit hlavou do zdi.

„Pane plukovníku, dovolte mi promluvit,“ řeknu. Rotblat rezignovaně mávne rukou, jako by odháněl imaginární mouchu. „Mohu se zeptat, co se stane,“ obrátím se na muže v golfovém tričku, „pokud někdo zařadí do zpravodajství zprávu, která nemá zmiňované hodnoty?“

I ty, Brute? zaúpí Pauling. Co to děláš? Ty ho v tom ještě podporuješ!

„Stane se to nejhorší.“ Muž v golfovém tričku na mě vážně pohlédne. „Diváci přepnou na jiný kanál. Klesne sledovanost.“

Vidíš? řeknu Paulingovi. Taková katastrofa. Horší než holokaust.

„Nícméně Lippmanovy hodnoty jsou pouze jedním z mnoha zákonů, které člověk, jenž chce ovlivňovat mediální obrazy,

musí znát. Lasswellův komunikační model, birminghamská škola, Thomasův teorém – je toho plno.“

Rotblat umořeně mávne rukou. Imaginární moucha je očividně velmi neodbytná. „Dobře, dobře. Nemusíte pokračovat. Pochopil jsem. Jste expert a víte o médiích hodně moc věcí.“

Konečně, zajásá Pauling. Konečně toho mamlase někdo utnul. Plukovníku, miluju vás.

Mediální poradce se zazubí. „Ano, to byla tak nějak v kostce... moje message.“

„V pořádku. Přesvědčil jste mě. Vybrat a určit mediální strategii bude ve vaší kompetenci. Dělejte si, co chcete. Armáda jako zadavatel má jednu jedinou podmínku.“

„Aby z toho generalita vyšla čistá jako padlý prašan?“

„To samozřejmě taky. Ale především musíte zachránit tady vojína De Klerka.“

Muž v golfovém tričku vypadá trochu překvapeně. „Jistě.“

„Nejde o to, že jsme do jeho výcviku a bojového vybavení investovali statisíce. Jde o to, že tenhle muž,“ plukovník na mě namíří ukazovák, „po celou dobu své služby bez jediného zaváhání plnil každý rozkaz. Obětoval armádě své zdraví, psychiku i charakter. A to nejmenší, co pro něj teď můžeme udělat, je, že ho podržíme. Je jedním z nás.“

To je bůh, řekne Pauling. Já ho fakticky miluju.

„Rozuměl jste mi?“ zeptá se Rotblat. „Vojína De Klerka nenecháme padnout.“

„A desátníka Paulinga také ne, pane,“ připomenu.

A tebe taky miluju, kámo.

Rotblat se zamračí. „Kdo je desátník Pauling?“

„Můj operátor, pane.“

„Jo tak. No jistě, toho samozřejmě nenecháme padnout taky. Oba vás z toho dostaneme. Na to se spolehněte.“

To se stane v pondělí.

Ve středu nás oba vyhodí z armády.
Ve čtvrtek Pauling spáchá sebevraždu.

„Jméno?“

„Jan De Klerk.“

„Věk?“

„Dvacet osm let.“

„Dosažené vzdělání?“

„Vojenské gymnázium, tři semestry biotechnologické fakulty Akademie Donalda Ewena Camerona, výcvik u speciálních jednotek. Aplikační kurz lidské anatomie.“

„Titul?“

Ex-vojín se asi nepočítá. „Žádný.“

„Poslední zaměstnavatel?“

„Armáda spojených galaktických sil SSO, zvláštní skupina Kobalt.“

Referentka úřadu práce si mě prohlíží: „Jste mi nějaký povědomý.“

Ještě ten den, co mě vyrazili, prosákla do médií z nejmenovaných armádních zdrojů moje fotografie s aktuální podobou. Plus citlivě provedený výtah z osobního spisu. Násilné epizody, sklony k individualismu, degradace na vojína, psychopatické tendence. Jen se podívejte, jaký je ten De Klerk hnusák. Kdepak, my za Darnatin nemůžeme. To bylo selhání jednotlivce. My jsme tak čistí, že by nás uctívaly i hospodyňky z reklam na prací prášek. Padly by před námi na kolena a za zvuků tamtamů by nám přinášely krvavé oběti, přesně tak, jak to hospodyňky v reklamách na prací prášek dělají.

Samozřejmě umím odhadnout, že nejmenované armádní zdroje nosí golfové tričko a na zápěstí hodinky Blancpain Le-man s titanovým pláštěm – ale nemám jim to za zlé. Každý

děláme svou práci. Tedy pokud nějakou máme. Já momentálně nejsem ten případ.

„Vážně se nechcete posadit?“

„Díky, madam. Jsem zvyklý stát.“

„Ale v pozoru? Celou dobu?“ Referentka má afro, buldočí čelist a měkké hnědé oči. „Prosím vás, pane De Klerku, posad'te se. Jsem z vás nervózní.“

„Rozkaz, madam.“ Plastová židlička pode mnou zaúpí. Referentka se vrátí k formuláři na monitoru.

„Odborné dovednosti?“

Umím protivníkovi během dvou sekund vyrvat z těla jakýkoliv orgán. Vydržím čtyřicet zásahů z ruční palné zbraně libovolného kalibru, včetně expanzního střeliva. Dokážu přezít pád z desátého patra bez jediné zlomené kosti. „Ani ne.“

„Děti?“

„Žádné.“

„Řidičský průkaz?“

„Pro bojová vozidla do třídy Sabretooth.“

„Zdravotní omezení?“

„V těle mám dvě stě sedmnáct implantátů. Počítá se to?“ Referentka otevře ústa.

„Po propuštění ze služby pochopitelně všechny deaktivované.“

„Víte,“ řekne referentka, „nám sem na úřad práce moc lidí jako vy nechodí. Myslím s vaší praxí. Obvykle nemají problém sehnat dobře placené zaměstnání v privátních ozbrojených složkách nebo u firem, které se zabývají komerční bojovou asistencí – jak se tak hezky eufemisticky říká.“

Jistě. Jenže já mám díky muži v golfovém tričku takovou auru negativní publicity, že ode mě dávají ruce pryč i ty bezpečnostní firmy, které jinak na PR karmu kašlou. Musím počkat, až se to přežene. Jenže mezitím musím něco jíst. Protože mě pochopitelně vyhodili bez nároku na penzi.

Referentka se na mě upřeně dívá. „Myslím, že vím, o co vám jde.“

Odkašlu si. „Vážně?“

„Ano. Pár takových případů už jsme tu měli.“

„Aha.“

„Vy už máte prostě dost válčení. Dost střelení, dost mrtvol. Máte po krk toho, jak vás vojenská služba zdeformovala. Že každou banální situaci vidíte jako bojový konflikt. Proto jste přišel sem – protože chcete zkusit něco úplně jiného.“

Mám co dělat, abych se nerozchechtal. Tak absurdní nápad jsem neslyšel od operace Radioaktivní kolotoč.

„Madam,“ povídám, „vy mi vidíte přímo do duše.“

Referentka se usměje. Díky buldočí čelisti to působí, jako by se mi chystala ukousnout nos. Položím si pravačku na stehno, abych to případně vykryl. „Takže hledáme zaměstnání, které bude co nejvíce vzdálené oboru, ve kterém jste pracoval, nemám pravdu?“

„Stoprocentně,“ přikývnu.

„Co takhle choreograf nezávislého muzikálu *Chtěl bych žít na Zakiširu dvě stě čtyřicet devět se třemi svalnatými bisexuálními astroagronomy*, které uvádí Divadlo Johna Waterse jako výraz podpory občanského osidlování vzdálenějších planet?“

Zamrkám. „To nemyslíte váž–“ – všimnu si pohledu, kterým mě zpod víček pozoruje – „–ně, že bych měl takové štěstí. Od dětství jsem chtěl být termo hopsač. Jediná potíže je, že mám v tancování výrazný didaktický deficit.“

„Viděl jste někdy takový nezávislý muzikál?“

„Ani závislý.“

„Já jsem si to myslela. Protože pak by vám muselo být jasné, že o tancování zpravidla nevědí nic ani lidé, co v něm vystupují. Nebo o zpěvu, když už jsme u toho. Nebo o herectví.“

„Obávám se, že to stejně nepůjde, madam. Má sociální interakce s rákosníky se bohužel nepohybuje v příliš pozitivních hodnotách.“

Nakrčí čelo. „S rákosníky?“

„S planetosquattery. S ilegálními osadníky tropických planet typu H8. Aktivisty angažujícími se v občanském osidlování vzdálených světů,“ vzpomenu si konečně na politicky korektní termín.

„Aha!“ pochopí. „Myslíte bambusáky!“

„Ano.“

„Tak to jo. Já se divila, co do toho mícháte Asiaty.“

„Jaké Asiaty?“ Začínám se v tom ztrácet.

„Dobře, tak tohle ne. Nevadí. Dále tady mám,“ klepe duhovým nehem na digitální karty, „zajímavou práci ve zvířecím Hiltonu. Specializuje se na malá koťátka. Bavilo by vás to?“

Nemám nejmenší ponětí, co je to *zvířecí Hilton*. „Od dětství jsem snil o zvířecím Hiltonu.“

„Výborně,“ usměje se. „Takže myslíte, že byste kočky zvládli?“

„Určitě,“ přikývnu. „Kočka pro mě není žádný soupeř. Uškrtním ji během sekundy.“

„T–“

„Tedy pokud není kybernetizovaná. Pak jí musíte rovnou vytrhnout páteř z těla.“

Zírá na mě skoro minutu, pak přesune skelný zrak zpátky na monitor. „Dobře, takže to také ne...“ Melodické trylkování odsouvaných virtuálních karet. „V tom případě se obávám, že...“ Zarazí se. „Říkal jste, že máte řidičský průkaz, vidíte?“

„Ano, madam.“

„Myslím, že tu pro vás něco mám.“

„O co jde?“

Řekne mi to.

Dívám se na ni a myslím na Paulinga. Myslím na to, jak ho našli. Podle kamarádů z vyšetřovačky se oblékl do parádní uniformy a prostřelil si hlavu nelegálně drženým Colt Combat Commanderem ráže .45. V jeho bytě nenalezli nic než armádní výstroj a zbraně. Žádné knížky, žádné filmy. Žádný domácí mazlíček. Žádná manželka ani přítelkyně. Žádné jídlo kromě kádéčkových konzerv, co chutnají jako bláto smíchané s vyjetým motorovým olejem.

Myslím na něj, jak tam sedí v křesle, z prostřelené lebky se mu kouří a po zdi za ním stéká mozek, a myslím na to, že můj byt vypadá úplně stejně. Paulingův život neobsahoval kromě služby vůbec nic. Stejně jako můj.

Možná je tohle příležitost všechno změnit.

Referentka si zaťuká duhovým nehtem na zuby. „Tak co vy na to?“

Otočím volantem a zahnu na hlavní ulici. Michelinky vrznou na plastobetonové vozovce; vodíkový motor monotónně bzučí. Snažím se jet opatrně, jako kdybych vezl zásilku českého křišťálu: jsem v novém zaměstnání první den a nevím, co všechno si s nákladem můžu dovolit.

V hlavní ulici začíná moje teritorium. Zpomalím. Zapnu akustický identifikační znak. Sundám si tónované střelecké brýle značky Gehmann, aby mi bylo vidět do očí. Oční kontakt je primární, tvrdil můj supervizor.

Jedu krokem a pokouším se detekovat potenciální subjekty. Akustický identifikační znak funguje: chodci otáčejí hlavy a já číhám na sebemenší nonverbální signál, abych přibrzdil v ideální marketingové distanci od subjektu.

Moje zmrzlinářská dodávka klouže podél chodníku a akustický identifikační znak, píseň *Kluci, holky, každý Mru Mru*

lízá, báby, dědci, Mru Mru je druhá míza, cinká s neúmornou MIDI naléhavostí.

Zastavím za křižovatkou, v optimální customer-behaviorální zóně, přímo před Divadlem Johna Waterse. Na markýze bliká nápis *Muzikál „Chtěl bych žít na Zakiširu dvě stě čtyřicet devět se třemi svalnatými bisexuálními astroagronomy“ – PŘEDPRODEJ VSTUPENEK ZAHÁJEN.* Opustím místo řidiče, protáhnu se mezi mrazáky dozadu a zevnitř otevřu bok dodávky. Postavím se za pult a pokouším se vyhlížet vstřícně a úslužně.

Je to těžší, než jsem čekal.

Snažím se navázat oční kontakt, ale subjekty mě míjejí bez povšimnutí, zrak zapíchnutý do prostoru dvacet pět centimetrů před nosem, kam se člověk dívá vždycky, když za chůze telefonuje. Rozhodnu se upgradovat verbální aktivitu: „Zmrzlina Mru Mru! Kupte si nanuky ze syntepřírodního ovoce! Minimum konzervantů! Pouze zdraví bezpečné chemikálie!“

Kupodivu ani na propagační protokol s nadstandardně vysokým koeficientem pravdy subjekty nereagují. Něco je špatně.

Chyba pochopitelně není ve mně.

Naproti přes ulici, skoro ve stejně tak dobré C-B zóně, jako jsem zaparkoval já, stojí další zmrzlinářské auto. Ale zatímco na mé dodávce se skví nápis *Mru Mru – Každý lízá, druhý vůz tam má Tojokita!! Dost bylo hladu po chladu.*

Konkurence.

Vystoupím a přejdu ulici.

Prodáváč konkurenční firmy se na mě zašklebí zpoza hradby reklamních plastových nanunků. Je zrzavý jako Ezau a irský jako setr. A tak mohutný, že se skoro nevejde do dodávky. Navíc si pěstuje dlouhý vikinský cop. Prostě drsňák. Fialovozelenou zástěru má mazácky zavázanou křížem. Má

zástěra je růžová s bílými proužky a mám ji uvázanou přesně podle předpisů, aby horní okraj lícoval s uzlem služební kravaty s beruškami.

„Těbůh, soudruhu.“ Cop zasviští, jak si ho drsňák hodí přes rameno. „Jak jdou kšefty?“

„Obávám se, že došlo k nějaké nesrovnalosti. Toto je mé území.“

Škleb zmutuje do bodrého úsměvu. „Ty seš tu novejš, vid’?“

„Ano,“ odpovím. „Ale můj velitel směny, pan Muhammad Júnus, mi ráno vysvětlil, že mezi distributory operujícími na segmentu trhu s mraženými produkty byl uzavřen pakt o neútočení, jehož součástí je i podrobně dokumentovaná teritoriální dohoda. A tato ulice náleží Mru Mru.“

„Hele, soudruhu.“ Zrzek se ke mně důvěrně nakloní přes pult. „Hlavouni se můžou dohodnout, na čem chtěj, ale nemaj páru, jaký je to na ulici. Tady je první linie, kapiš? Každěj z nás denně bojuje o holý přežití, aby splnil denní kvótu, kapiš?“

„Kapiš,“ přikývnu a vrazím mu plastový nanuk do oka. Špejle zajede do sklivce jako lžička do pudinku. Drsňák zařve a znečistí mi zástěru rosolovitými kapkami bulvy. Ještě že mám tu zástěru předpisově uvázanou, jinak by mi znehodnotil služební košili s ledními medvídky.

Zrzek se tluč v dodávce a nanuk mu trčí z oka jako pruhované tykadlo. Přehoupnu se přes pult.

Vletím do auta nohama napřed a odkopnu zmrzlinářského vikinga na mrazáky.

Naštěstí tu není moc místa: zrzek mi nemá kam utéct. Dopadnu na nohy a udeřím ho napnutými prsty pod okraj hrudního koše. Ruptura aorty snadno a rychle. Tisíce spokojených zákazníků. Stovky děkovných dopisů. Aktuální spokojený zákazník se s hýkavým nádechem předkloní a já ho

popadnu za cop. Nemůžu si pomoci. Když má někdo takový cop, tak si o to koleduje.

Když mi bylo pět nebo šest let, viděl jsem v televizi jednu ruskou pohádku a už tenkrát mě napadlo, co při sledování napadne každé dítě v tomto věku: že by bylo fajn Nastěnku na tom jejím copu oběsit.

Ano, vím, co si teď myslíte – a máte pravdu.

Už jako malé dítě jsem byl pěkný nezbeda.

Obtočím cop kolem prodavačova krku, nadzvednu zmítající se tělo a uvážu konec copu za pant střešní ventilačky.

Jak už jsem řekl, zrzek je dost velký – okopané mokasíny sebou cukají sotva tři centimetry nad podlážkou. Je to těsně. Ale stačí to. Vytrhnu rozpěru a sklopím bok dodávky. Zavřeno pro strangulaci personálu.

Zatímco sebou zrzek na copu škube, chrčí, drásá si nehty hrdlo a z nohavic mu šplíchá hnědožlutá kaše, protáhnu se k volantu.

Povolím ruční brzdu. Zařadím neutrál. Vylezu a opřu se do dodávky.

Silnice se od Divadla Johna Waterse svažuje. Jak auto tlačím, vůz se naklání čím dál víc dopředu. Dvířka mrazáků se otvírají, polárkové dorty se rozprskávají o podlahu. Ve shodě s gravitačními zákony se začne naklánět i visící prodavač: vypadá dost zajímavě, jak tam se zbylým vyvaleným okem úhlopříčně interiérem tančí elektrické boogaloo. Bohužel se nezdá, že by mi byl za geometricky hodnotnou diagonální smrt nějak vděčný. Pokud si ovšem jako vděk nevykládáte směs moči a výkalů, která z něj crčí do hromady zmrzliny a ochucuje chuťově eklektický mix dalších příchutí.

Dodávka nabere rychlost. Pustím ji, odstoupím a pozoruju, jak se žene na červenou do rušné křižovatky.

Ano, opět vím, co si teď myslíte – a opět máte pravdu.

Něco z toho malého nezbedy ve mně zůstalo.

Dodávka kupodivu křižovatku projede.

Za křižovatkou ovšem silnice zatáčí do mírného oblouku. A právě tam se rovně jedoucí dodávka setká se svou nesmiřitelnou Nemesis: zákeřnou a potměšile neuhýbavou pouliční lampou.

Rozjetá dodávka v první chvíli vypadá, že se chce po kandelábru vyšplhat nahoru, uhnízdit se na zářivce a rujným skřekem přivábit vhodný samčí truck, s nímž založí geneticky silný rod čtyřkolových nákladních vozidel s ekologickým pohonem – ale nakonec její sny skončí stejně jako sny nás všech a její předek zůstane viset ani ne půl metru nad vozovkou. Lidé se začnou sbíhat, auta zastavovat. Výkřiky, troubení, ukazování, fotografování mobily. V křižovatce se srazí renault s peugeotem. Aspoň něco.

Vracím se ke svému autu a přemítám, jestli by v seběhnutém davu mohl pohled na havarovaný zmrzlinářský vůz vyvolat podvědomou chuť na nanuka. Možná bych mohl od Júnuse dostat prémii za virální reklamu.

Před mou dodávkou se mezitím zastavily dva perspektivní subjekty: esteticky přijatelná hnědovláska v tříčtvrtečním baloňáku, která má nakročeno pryč – a pravděpodobně by už pryč byla, kdyby jí na ruce nevisel čtyřletý chlapec, který se odmítá hnout z místa a vřeští: „MAMI JÁ CHCI ZMRZLINU KUP MI ZMRZLINU JÁ CHCI ZMRZLINU JÁ CHCI JÁ CHCI JÁ CHCI!“

Hnědovláska v baloňáku – jak se blížím, zaznamenám, že je dokonce nejen esteticky přijatelná, ale vysloveně hezká – zatím zvládá situaci s přehledem. „Před obědem ne, miláčku,“ uklidňuje hoch. „Ale doma mám možná schované kindervajíčko. Když sníš k obědu všechnu mrkvičku, třeba ho dostaneš.“

„JÁ NECHCI BLBOU MRKVIČKU NECHCI BLBÝ KINDERVAJÍČKO JÁ CHCI ZMRZLINU MAMI KUP JI

KUP MI JI PROSÍM TĚ PROSÍM PROSÍM PROSÍM PROSÍM!“

„Copak by sis přál, chlapečku?“ oslovím malý subjekt.

„ZMRZLINU!“

„Ano, to jsem nepřeslechl, ale o jaký konkrétní produkt máš záje–“

„Děkujeme vám,“ přeruší mě hnědovláska. „Jste moc hodný, ale my nic kupovat nebudeme.“

„ALE JÁ CHCI!“

„Madam,“ zahájím, „především mi dovolu říct, že respektuji váš dočasný zákaznický postoj. Ale musím se zeptat, zda jste zvážila extenzivní chuťovou variabilitu našeho portfolia, kter–“

„JÁ CHCI ZMRZLINU!“

„–é je v rámci standardní nabídky chladírenských výrobků unikátn–“

„A CHCI A CHCI A CHCI A CHCI!“

Dokázal bych přesně určit, ve kterém okamžiku hnědovlásce došla trpělivost. Stalo se to u slov *chladírenských* a devátého *CHCI*. „Nezlobte se, ale řekla jsem jasně, že nic kupovat nebudeme. Pojd’.“ Zatáhne za synovu ruku. Dítě se vší silou zapře patami do zámkové puzzle dlažby.

„Aniž bych chtěl zpochybňovat váš postulát, madam,“ řeknu, „je evidentní, že mezi vámi a vaším potomkem vládou v této otázce názorové difference.“

Podívá se na mě jako na idiota. „Samozřejmě že v otázce zmrzliny vládou mezi rodiči a dětmi názorové difference. Stejně jako v otázce čištění zubů, uklízení hraček a nonstop hraní na playstationu. Říká se tomu výchova, n’est ce pas?“

„A CHCI A CHCI A CHCI!“ přispěje svým názorem malý subjekt.

„Omlouvám se, pokud jsem snad překročil mně neznámou sociální demarkační linii, madam. Snažím se vám přiblížit

úhel pohledu distributora mražených produktů. Tento hoch je můj potenciální klient. A je mi líto, ale vaše takzvaná výchova ho dle mého soudu omezuje v zákaznických právech.“

Civí na mě. „Bože. Vy se mi snad zdáte.“ Otočí se. Chystá se malý subjekt odtáhnout.

Úder vedu zezadu na ledviny. Hnědovláska se zapotácí a upadne na všechny čtyři. Kabelka se při nárazu otevře a vyzvrátí na chodník impozantní množství zcela nepotřebných předmětů. Malý subjekt zmlkne v půli čtrnáctého CHC-. Zírá s otevřenými ústy. Jeho matka ke mně zvedne zastřený, nechápavý pohled. „Co–“

„Je mi velmi líto, madam,“ sdělím jí. „Pouze chráním zájmy svého zákazníka.“ Omráčím ji kopancem do hlavy.

„MAAAAAMIIIII!“ Subjekt se vzpamatoval. Výborně. Aktivita je u zákazníka vždycky lepší než pasivita. Alespoň tak mi to dnes ráno vysvětlil můj supervizor Muhammad Júnus.

Z věcí, co vyhřezly z kabelky, vyberu peněženku a podám ji subjektu. „Zde je dostatečná finanční hotovost. Jaký druh chladírenského produktu si přeješ, nezletilý zákazník?“

„MAAAAAAMIIIII! MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA-MMMMMMMMMMMMMIIIIIIII!“

Muhammad Júnus se zmiňoval i o usnadnění zákaznickova rozhodovacího procesu. Otevru peněženku a vezmu si z ní jedno euro. „Myslím, že ideální výběr pro tebe bude jeden pistáciově-meruňkový leibniz.“ Natáhnu se přes pult a vylovím z chladničky jednoho starého dobrého zeleného Gottfrieda Wilhelma.

Subjekt ho odmítá převzít. Stojí nad nehybnou rodičovskou figurou a řve: „MAAAAAAMMMIIIIIIIIII!“

„Na,“ podávám mu vytouženou laskominu, ale on nerea-guje, trčí na místě, vříská, rudne a oči mu lezou z důlků.

Dokázal bych přesně určit, ve kterém okamžiku mi došla trpělivost. Stalo se to u slova *MAAAAAAAAAAAAAA-MMMMMMMMMMMMM*.

Vytáhnu uzi. Namířím mu do obličeje.

„MA–“ Škytne a ztuhne tak, že zkamení i ta nudle, co mu visí u nosu. Oči mu lezou z obličeje: vypadá skoro jako Schwarzenegger při terraformaci Marsu.

„Tak poslouchej, hajzle,“ řeknu subjektu. „Víš, co je tohle?“

Přikývne. Nudle se odlepí od nosu a dopadne na špičku jeho adidasky.

„A chápeš, že pokud si neodebereš zakoupené zboží, budeš mít v ústech místo studené zmrzliny žhavé olovo?“

Opět přikývne; druhá kapka.

„To jsem rád. Odeber nyní laskavě zakoupenou komo-
ditu, ano?“

Třetí kapka. Převezme nanuka.

No sláva.

Zastrčím uzi a pomyslím si, že zatím mi to jde lépe, než jsem čekal.

V tu chvíli Divadlo Johna Waterse vyletí do povětří.

Exploze rozcákne divadlo po ulici. Cihly tříští okna, bubnují na kapoty, srážejí chodce k zemi. Matku se synem pohltí ohnivá stěna; všichni tři – žena, hoch i nanuk Leibniz – se vypaří v tu samou sekundu a s tím samým zasyčením. Tlaková vlna vysklí výlohy, ohne lampy k zemi, zahraje si s kontejnery vrhcáby a mrskne vůz, který nedovtipný šofér zaparkoval nejblíž, obloukem přes ulici. Ten vůz má na boku nápis *Mru Mru – Každý lízá* a ten nedovtipný šofér jsem pochopitelně já.

Vidím to všechno naprosto zřetelně.

Absolvuju totiž právě něco jako vyhlídkový let.

Výbuch mě odfoukl přes střechu dodávky; letím po balistické křivce a hořím. Ve vzduchu za sebou nechávám čáru kouře jako sestřelené japonské zero.

Naproti divadlu je sochařský ateliér, v němž se rozervaný mladý umělec v nepředstavitelném tvůrčím utrpení snaží postihnout virtuální mnohovrstevnatost naší reality tím, že už čtyři roky lepí ze sirek všechny lokace Monkey Islandu.

Přistanu ve Stanově půjčovně lodí.

Model se rozletí na všechny strany. O stěny ateliéru zachrastí tsunami sirek. Rozervaný mladý umělec padne na kolena a zavyje. Jeho tvůrčí utrpení právě dostalo solidní upgrade. Což je dobře. Každé velké dílo by se mělo rodit ve strašlivých mukách. Není zač, chlapče. Co bych neudělal pro Umění?

Válím se po zemi, snažím se plácáním uhasit plápolající oblečení a poslední neporušené zbytky Melée Islandu mi křupají pod tělem. Mladý umělec si drásá rukama obličej. „Co jste to udělal? Co jste to provedl?!“

Vyhrabu se na nohy a spatřím se v prasklém zrcadle na protější stěně: zčernalá doutnající figura pokrytá chuchvalci sirek. Emisar modelářského pekla. Ze služební zástěry zbyl jen ohořelý pruh látky, visí mi kolem krku jako nějaká cedulka. Strhnu ji a zahodím.

„Já se zabiju!“ kvílí mladý umělec. „Zabiju! Skočím z okna!“

„Vidíš, to je dobrý nápad,“ vrhnu se vyskleným rámem do prázdna.

Teprve v pádu mě napadne, že by mě mohl zažalovat za plagiátorství.

Jsou to jenom čtyři patra.

Dopadnu na pokrčené nohy; tlumicí vexopěna, kterou mám v kolenou místo synoviální tekutiny, zapruží. Holenní kosti zazvoní, zuby sevknou tak, že rozvibrují lebku jako

blánu domorodského bubnu. Ulicí se valí prachová mlha, na ohořelou zmrzlinářskou uniformu mi mží jemný cihlový popílek. Rozhlédnu se a hodím sebou na zem.

Svítící dávka mi zaječí nad hlavou a postava s puškou zase rychle zmizí v prachu. Ale ne natolik rychle, abych nezaznamenal fialový záblesk. Nebyla to fialová uniforma (měl na sobě standardní METRO BDU maskáče) – byla to barva kůže.

Kardegiánci.

Upustím uzi, která mi sama skočila do ruky. Proti Kardegiáncům potřebuju něco většího. O dost většího.

Dodávka s nápisem *Mru Mru – Každý lízá* se opírá o promáčknutý bok kamionu s nonšalancí odpovědně rozchlastaného notora. Skočím k ní, nadzvednu boční roletu a překulím se přes oblemtaný pult. Uvnitř je tma a horko. Tající zmrzlina kape z mrazáků; působí to, jako by dodávka vztekle slintala. Ani se jí nedivím.

Naštěstí jsem si s sebou první den do práce vzal pár zbraní. Ne že bych myslel, že je budu potřebovat. Čistě pro dobrý pocit. Pokleknu a odemknu nejspodnější zásuvku.

Kardegiánci jsou nájemní žoldáci pěstovaní v korporáčních laboratořích planety, která se – překvapivě – jmenuje Kardegian 385F. Nejnebezpečnější mimozemští zabijáci. Díky síti kentovurallových vláken, která jim prorůstají tělem, se vyznačují mimořádnou rychlostí, extrémní odolností, fialovou pleť a nulovým smyslem pro humor. Neznám v našem oboru profíka, který by se jich nebál. Jejich pokusy o vtipy jsou smrtící.

Bez aktivních implantátů, jenom s pár pasivními vylepšeními proti nim nemám šanci. Měl bych utéct.

Usměju se. Hlavu mám lehkou a prázdnou.

Vyloupnu z molitanového vybírání odstřelovačskou pušku Barrett M82A1. Má na délku bez pěti centimetrů metr a půl,

váží čtrnáct kilogramů a jako munici používá kulometné náboje .50 BMG. Pěchota s touhle zbraní ničí letadla a lehčí obrněná vozidla. Snad bude na Kardegíánce stačit.

Zacvaknu zásobník na dvanáct nábojů, natáhnu závěr a strop dodávky se s plechovým zaúpěním odtrhne.

Kardegíánec na střeše otevírá auto jako olejovky.

Otočím hlaveň vzhůru a vypálím mu kulku doprostřed hrudi.

Normální člověk by se po takovém zásahu proměnil v krvavý meteorologický úkaz – nestlačitelnost tělních tekutin je někdy legrační. Jenže Kardegíánec je trochu tužší kořen. Mám jediné štěstí, že se kentovurallová vlákna neslučují s dekinetizační technikou. Takže na něj fyzika účinkuje klasickým způsobem.

Ráže .50 BMG ho vystřelí vzhůru jako startující raketu.

Zmizí v oblacích.

Zacouvám. Připravím barretta.

Kardegíánec mi dopadne k nohám – trefí se přesně do uličky mezi mrazáky. Šíkula. V hrudi díra, že by se do ní vešla ragbyová šiška, na obličejí cákance tmavomodré krve, přerývaný dech, oči bez bělma vytřeštěné. Opřu mu o čelo ústovou brzdu, díky které konec pušky připomíná tankovou hlaveň. „Máš dvě sekundy, abys mi řekl, kdo tě najal.“

Stihne to ještě rychleji: „Polib si.“

Jako odměnu za úsporu času dostane bonus. Průbojný & ocelový.

Z nulové vzdálenosti mu není kentovurallové vlákno nic platné. Stisknu spoušť, čvachtavě to lupne a Kardegíánecova hlava se přesune z reality do říše nostalgických vzpomínek. Zvuk výstřelu zaburácí v uzavřeném prostoru tak silně, že mi protrhne neuroklapky ve zvukovodech. Tlaková vlna smete z pultu hromadu kornoutů. Barrett není zbraň pro střelbu zblízka.

Kardegiánci většinou pracují ve dvojici.

A útočí z protilehlých směrů.

Bleskově se otočím. Čelní sklo dodávky je kvalitní: dvě vrstvy, mezi něž je vložena polyvinylbutyralová fólie.

Druhý Kardegiánec jím proskočí, jako kdyby tam ani nebylo.

Pozoruju ho, jak zpomaleně vlétává do dodávky v jiskřící mlhovině střepů, a nemyslím vůbec na nic. Mé ruce se pohybují samy od sebe.

Tanková hlaveň zaparkuje na středu fialového těla.

Druhý výstřel mi z protržených neurokapek udělá korálkové závěsy.

Kardegiánec vyletí pozpátku z dodávky. A v poslední chvíli se chytí okenního rámu.

Cívím na něj. Visí na předku dodávky jako velká fialová opice. Skrz jeho břicho vidím blikající neon kasina „Stu Unger Legacy“.

Spouštím hlaveň, kterou mi zpětný ráz vykopl vzhůru.

Než stihnu stisknout spoušť, Kardegiánec telepaticky odpálí druhou nálož.

Zmrzlinářské auto vyletí čtyři metry nad vozovku.

Najednou mám spoustu času.

Dodávka se zpomaleně otáčí ve vzduchu. Pode mnou se přelévá oceán ohně. Černooranžový koberec potáhl celou ulici; plameny se přelévají a hladce vlní. Časoprostor ztuhl jako aspik.

Najednou mám spoustu času.

Takže se můžu dívat na televizi.

Mám ji přímo za oknem: výbuch vynesl dodávku až k obří obrazovce na pětihvězdičkovém hotelu Sawamatsu. Právě běží

zpravodajství. Reportérka nabídne záběr zdemolované, ohněm zaplavené ulice, nad kterou se právě vznáší zmrzlinářská dodávka. Jak plujeme kolem obrazovky, za bočním oknem běží písmena titulku: VRAŽDÍCÍ MANIAK DE KLERK VYHODIL DO POVĚTRÍ DIVADLO SYMPATIZUJÍCÍ S AKTIVISTY OBČANSKÉHO OSIDLOVÁNÍ.

Od prvního výbuchu uplynulo čtyřicet sekund.

Nechápejte mě špatně: věřím, že žurnalisté dokážou dělat opravdu hodně aktuální zprávy.

Ale takhle rychle?

Tady něco smrdí. A nejsou to hořící těla nevinných civilů pode mnou.

Celou tu dobu, co si čtu a dívám se na televizi a vůbec myšlenkově perlím, jsem samozřejmě v pohybu – letím dodávkou k volantu. Neptejte se mě proč. Čistý bezmyšlenkovitý reflex: jakmile jste v autě a to auto se začne neovladatelně pohybovat, vrhnete se prostě k volantu. Bez ohledu na to, že jste čtyři metry nad zemí.

Dodávka je stále ještě ve vzduchu, když dopadnu do řidičské sedačky. Přímo do obličeje mi civí Kardegíánec, kterému se podařilo udržet na kapotě: jen trhá hlavou, jak ho profackovává splašený stěrač. Přeostřím na scenerii za ním.

Dodávka letí přímo proti stěně hotelu.

Dupnu na brzdu.

Zmrzlinářský vůz udeří do zdi jako pěst gigantického japonského Super Robota.

Probouráme se do prezidentského apartmá.

Kardegíánec zmizí v gejzíru sutin. Odpáranou střechou na mě prší kusy cihel, balvany fosilní malty a omítkové krupobití.

Pneumatiky se střetnou s podlahou: hlasitě kvíknou.

Jak dodávka klouže prezidentským apartmá, točí se mi před očima v jednom plynulém záběru všechen ten nablýskaný, medově nasvícený luxus: jónské sloupy s pozlacenými kanelurami, kazetové stropy tři metry nad zemí, dveře jako vrata do hangáru. Samozřejmě do hangáru s boeingem z osmatřicetikarátového zlata.

Dupnu na brzdy. Znovu. Jsem prostě naivní a nepoučitelný. Jenže tentokrát to má dokonce i jiný než symbolický efekt. Dodávka s kvílením broušených brzdových kotoučů udělá na naleštěné podlaze dvojité hodiny a zastaví se. Na parketách po ní zůstanou spirály spálené gumy. Odstředivá síla Kardegíánce konečně odtrhne od auta a prohodí dveřmi na chodbu. Na onebesovaném dvoulůžku (i když podle rozměrů spíše osmatřicetilůžku) se vztyčí rozčuchaná postava s tence konturovanou bradkou – arabský naftový milionář, mossburový šejk nebo zakládající člen anglické chlapecké skupiny – a zablekotá nesmrtelnou policejní otázku: „Co se to tady děje?“

V takové chvíli se dá odpovědět jen jediná věc:

„Hotelová služba, pane.“

„Ale já žádnou zmrzlinu nechťel!“

Na chodbě se zvedá potlučený Kardegíánec. Zalovím za sebou a zdvihnu barretta. Kardegíánec můj pohyb zachytí, uskočí a zmizí mi z dohledu.

Možná bych ho měl nechat být. Nemám aktivované implantáty. Měl bych být rád, že jsem vyvázl tak lehko, jen s poničeným svěřeným majetkem a dalším zářezem na negativní publicitu. Jenže Kardegíánec je moje jediná šance dozvědět se, co se to tady děje, jak by řekli policisté a členové boybandů.

Otočím klíčkem v zapalování. Vodíkový motor zabublá a chytne.

Dupnu na plyn.

Dodávka se prožene dveřmi. Utržená střecha, která jí trčí jako vzpurný chochol, vyrve horní futro ze zdi.

S kvičením pneumatik vletím do chodby.

A v duchu poděkuju architektům milionářských hotelů, protože chodba je široká jako čtyřproudá dálnice.

Čehož plně využiju.

Vyrovnam smyk a šlápnu na to. Prosvištím kolem vytřeštěného gentlemana v kuřáckém koutku – vzduchový vír mu vyrve digitální noviny z rukou. Mihnou se kolem mě právě ve chvíli, kdy se titulek na první straně mění z ŠÍLENÝ ZABIJÁK DE KLERK ZAÚTOČIL NA DALŠÍ BUDOVU na MASOVÝ VRAH DE KLERK V AMOKU NAPADL ZNÁMÉHO MOSSBUROVÉHO ŠEJKA.

Drtím nohou plyn; motor zoufale vyje. Zmrzlinářská dodávka zrychluje, světla na stěnách se protáhnou do zářících pruhů. Málem smetu prošeďivělého elegána a osmnáctiletou modelku, kteří se před vyjitím z novomanželského apartmá zapomněli rozhlédnout na obě strany. Zatroubím na ně. Nesnáším nepozorné chodce.

Pro jistotu zapnu akustický signál a song *Kluci, holky, každý Mru Mru lízá, báby, dědci, Mru Mru je druhá míza* se výstražně rozcinká. Jako prevence před nejhoršími dopravními karamboly to snad bude stačit.

Nestačí.

Na křižovatce v plné rychlosti smetu vozík s kompletním obědovým menu. Krevety zavíří vzduchem, marináda ostříkne tapety. Jídelní poklop se s řinčením točí na zemi. Číšník se zachrání jen díky dobrým reflexům z videoher. „Co ti říká pravidlo pravé ruky?“ zařvu na něj z okýnka. „Máš štěstí, že nejsem policejní orgán!“

Začínám být trochu mimo. Dokonce jak se blížím ke schodišti, na chvíli uvažuju o tom, jestli bych to raději neměl vzít výtahem.

A pak před sebou uvidím Kardegíánce. Trochu kulhá, ale už je skoro u schodů. Nemám čas zaměřovat ho za jízdy puškou. Kromě toho je palba z jedoucího vozidla myslím zakázaná, stejně jako telefonování bez handsfree.

Takže ho nestřelím.

Prostě ho přejedu.

Kardegíánek s řevem zmizí pod předkem vozu a dodávka se dvakrát zhoupne. Stoupnu na brzdu. Uširvoucí kvílení, zablokovaná kola párou perský koberec. Dodávka ještě úplně nezastavila a já vyskakuju s puškou v ruce a s adrenalinem v srdci.

Pod dodávkou Kardegíánek není. Leží až za ní.

Má smůlu, že jsem mu předtím vystřelil do těla tu díru. Jinak by se mu vyhrězlá střeva nenamotala na zadní nápravu.

Ale je to nezmar: pokouší se je vyprostit ztuhlými prsty. Moc mu to nejde.

Z dálky se ozve vytí policejních sirén. Blíží se nepříjemně rychle. Šlápnu Kardegíanci na ruku, kterou se snaží rozšněrovat střeva. „Jestli mi neřekneš, o co tady jde, nastoupím zpátky do auta a zařadím zpátečku. A povozím tě za dodávkou na tvých vlastních střevech. A ty víš sám nejlíp, co taková střeva prorostlá kentovurallovými vlákny vydrží: hodně.“

Podívá se na mě a vycení zuby. Má je potřísněné fialovou krví. Vypadá to jako borůvková šťáva.

Policejní sirény zastaví před hotelem.

Dělám, že se otáčím zpátky k dodávce – a Kardegíánek cosi rychle zachrčí. Nakloním se nad něj. Slova z něj vycházejí v potrhanych, pomačkaných slabikách.

„... aktivní... olo... o...“

„Cože?“ Přiblížím ucho až úplně k jeho rtům. Dech mu páchne po včerejším nikotinu a dnešní smrti.

„... aktivní... olo... o...“

Kardegiánci zmatní oči bez bělma, krční svaly povolí a hlava se mírně odvrátí. Nevím, jestli už je po něm, nebo omdlel, a nemám čas to zkoumat. Barrett houkne, mozek pleskne.

Naštěstí odešel ze scény až poté, co splnil požadovanou funkci. Konečně mám svou odpověď.

Aktivní olovo.

Výborně.

Ted' už jen zjistit, co to sakra je.

„Tak jo!“ namíří na mě policajt od schodů služební pistoli. „Co se to tady děje?“

„To je časově relativně náročný dotaz,“ zamyslím se. „Už jen proto, že odpověď bude zahrnovat dvě exploze, několik zdevastovaných budov, duo mimozemských nájemných žoldáků, blíže nespecifikovaný počet mrtvých civilistů a nedání přednosti v jízdě servírovacím stolkem.“

„Zavři klapačku!“ řve policajt. „Odhod' zbraň! A lehni si na zem!“

Z toho pochopím, že jeho otázka byla pouze rétorická. Kdyby mi to dal explicitně najevo už na začátku konverzace, vůbec bych s ním neztrácel čas.

Vypálím v otočce a od boku.

A podle toho to taky dopadne. Žádný úhledný, esteticky lahodící otvor mezi očima, následovaný symetricky rozprsklou lebkou. Trefím se do ramene. Kloub a klíční kost vybuchnou v oblaku rozervaných šlach. Projektil ráže .50 BMG urve policistovi ruku i s pistolí; odtržená paže zavíří vzduchem, otečkuje policajtovu vytřeštěnou tvář krupičkami krve a zavěsí se na křišťálový lustr nad jeho hlavou. Policista zachroptí a sáhne křížem po vysílačce. Utržená ruka v posledním záškubu reflexů stiskne spoušť. Kulka ustřelí lustrhák těsně nad závitem.

Dvoumetrákové monstrum z broušeného křišťálu a leštěné mosazi přistane policistovi na hlavě.

Tomu říkám dobře fungující samoobsluha.

Seběhnu do přízemí. V hale vládne chaos: hosté vřískají a pobíhají; pod nohama jim křupají střepy a mlaská krev. Když mezi ně vpadnu s odstřelovačskou puškou v ruce, vřískot se zdvojnásobí – házejí sebou na zem a kryjí se za křesly a zavazadlovými vozíky. V běhu spatřím v televizi nad recepcí záběr, na němž právě utíkám hotelovou halou. „KRVELAČNÝ PSYCHOPAT DE KLERK ZABIL POLICISTU LUSTREM A NYNÍ TERORIZUJE NEVINNÉ MILIARDÁŘE!“ objasňuje titulky. Proletím otočnými dveřmi na ulici.

Policajti už tam na mě čekají.

Tentokrát žádné zdvořilé *Zavři klapačku, odhod' zbraň.*
Rovnou začnou střílet.

Evidentně už vědí o svém kolegovi a lustru. Jako řádného daňového poplatníka mě pochopitelně rozladí, že v pracovní době sledují televizi.

Další věcí, která mě rozladí, je dvaatřicet střel, které mě zasáhnou.

Takové plýtvání. Jako daňový poplatník jsem regulérně rozhořčen.

Projektily se mi zakusují do těla a zastavují se v neopolyamidové mřížce pár milimetrů pod pokožkou. Jelikož ale nemám aktivované dekinetizační kanály, nárazy mě mrští na stěnu hotelu a rozvibrují. Když vaše zmítající tělo otlouká z baráku omítku, není dvakrát snadné zvednout zbraň a zamířit.

Jistě, mohl jsem se vyplížit zadem – ale já železnou ruku zákona nikdy nepodceňoval: tam to policajti určitě mají

obšancované taky. Takže jsem zvolil čelní útok. Vyskotačit hlavním vchodem a vyvolat největší chaos, jakého jsem schopen.

Když jdou mé ruce s puškou nahoru, šhubají se, jako bych měl epileptický záchvat říznutý koňskou dávkou parkinsona.

Vystřelím. Samozřejmě ne do policistů – to by nemělo smysl. Zbývá mi šestnáct nábojů a poldů je tu alespoň třicet, a navíc se kryjí za blikajícími a houkajícími auty.

V takové situaci se docela hodí, když máte v ruce zbraň na ničení lehčích obrněných vozidel.

Nádrž prvního vozu vybuchne. Plymouth se vznese v oranžové kouli a předvede nad našimi hlavami ukázkové salto.

Policejní střelba zeslábne: vypálím dalších pět kulek. Tak rychle za sebou, že barrett zašteká jako samopal.

V jednom okamžiku jsou ve vzduchu čtyři hořící automobily najednou. Některé plují v černožlutých oblacích vzhůru, jiné hučivě padají dolů na utíkající policisty.

Jako daňový poplatník jsem takovým ničením státního majetku zhnusen a ořesen.

Jako soukromá osoba se bůhvíproč nadšeně zubím.

Chaos burácí; hřeje mě na tváři, črtá na lící kosti válečné malování.

Zmizím v kouři a dýmu.

Úterý:

ŠÍLENÁ ZABIJÁCKÁ MAŠINA BEZE STOPY ZMI-ZELA: POLICIE NA PŘÍPAD NASADILA VŠECHNY ZDROJE. „DE KLERK SPRAVEDLNOSTI NEUNIKNE,“ PŘÍSAHÁ POLICEJNÍ PREZIDENT.

Středa:

PO VRAŽDÍCÍM PSYCHOPATOVÍ SE SLEHLA ZEM. ARMÁDA NABÍDLA POMOC PŘI HLEDÁNÍ ZVRÁ-

CENÉHO RENEGÁTA. POLICIE NABÁDÁ OBČANY K OSTRÁŽITOSTI: „DE KLERK MŮŽE SEDĚT V KINĚ VEDLE VÁS!“

Čtvrtek:

„ZNÁSILNIL MĚ DE KLERK!“ TVRDÍ V PLÁČI UBOHÁ ŽENA (94 LET). „A ELVIS S JEŽÍŠEM MĚ PŘI TOM DRŽELI!“

Pátek:

DE KLERK ZNEŠKODNĚN!!! VRAŽDÍCÍ BESTIE ZLIKVIDOVÁNA HRDINNÝMI POLICISTY PŘI DIVOKÉ PŘESTŘELCE NA JUKIKATOVĚ BULVÁRU!!!

Sobota:

POLICIE SE OMLUVILA RODINĚ MUŽE OMYLEM POVAŽOVANÉHO ZA DE KLERKA. ZUŘIVÝ ŘEZNÍK STÁLE UNIKÁ.

Neděle:

ZÁBAVNÁ HRA PRO ČTENÁŘE NAŠEHO LISTU: NAJDI DE KLERKA! VYHRAJ DOVOLENOU NA ZAKIŠIRU 249 ZA INFORMACI VEDOUcí K DOPADENÍ ZVRHLÉHO BĚSNIVCE!

Vzato kolem a kolem to byl docela nudný týden.

Strávil jsem ho nasquattovaný v jedné z těch prázdných exobarokních vilek, co si realitky hýčkají kvůli odpisům z daní. Jen já, batoh káděčkových konzerv, dva kufry zbraní, které jsem pořád dokola rozebíral, olejoval, skládal a zase rozebíral, a mediální hysterie chlístající z rádia, televize a internetu.

Alespoň jsem měl čas srovnat si fakta.

Fakt č. 1: Někdo na mě najal Kardegiánce. Nic překvapivého. Jakmile mě přestala chránit armáda, stal jsem se lovnou zvěří. A někdo, komu jsem v minulosti provedl něco ošklivého, se zřejmě rozhodl, že je prima čas na odvetu. Otázka